

Els videojocs

Des del meu punt de vista, els videojocs són una arma de doble tall: per un costat els joves tenim més tendència a emprar les noves tecnologies, però per contra, això ens fa més vulnerables i més propensos a les addiccions al mòbil o als videojocs.

En aquest article m'agradaria parlar-vos dels videojocs. Per una banda serveixen per a desconnectar del món real, per a passar una estona distrets, però al mateix temps creen una addicció important. A mi sempre m'han agradat els videojocs i no m'hi considero addicte: de fet, quan arribo a casa no és en la primera cosa que penso. Però hi ha gent que sí, que hi està enganxada.

Crec que perquè una persona sigui responsable cal que tothom actuï amb responsabilitat. Amb això vull dir que és una bona idea que els pares donin llibertat als seus fills per a jugar als videojocs més vegades que no pas només els caps de setmana, però també han de saber-ne els límits i dediquin el seu temps a fer coses més productives. Jo quan arribo a casa no penso només a jugar, però malauradament hi ha molta gent que no és com jo.

Els videojocs suposen avantatges i desavantatges, com tot. D'una banda, els videojocs ens aporten la possibilitat de desconnectar-nos de la realitat i ens confereixen unes bones hores de diversió, però fent un cop d'ull ràpid a la situació veiem que hi ha molts més desavantatges que no pas avantatges. Però aquesta és una opinió meva.

El desavantatge principal és l'addicció: estar enganxat als jocs pot crear tota mena de trastorns, traumes, pertorbacions, paranoies, angoixa i fins i tot ansietat.

No tots els nens reaccionen de la mateixa manera quan es tracta de jugar a videojocs, com és el cas del Fornite. Unes quantes vegades hem vist una persona que es comporta com un *nen rata*, un *gamer* –videojugador, en català– que actua de forma agressiva, violenta i inestable quan perd o és eliminat d'una partida.

Com a pares, si un dia us passa això, hi ha dues formes de poder evitar aquest comportament:

un, castigar el vostre fill; i dos, deixar-lo jugar fins que es cansi. Si el castigueu, li treieu el joc o l'amenceu –amb la voluntat que el vostre fill s'espanti–, pot ser contraproductiu: al cap i a la fi ell acabarà tenint encara més ganes de jugar, per tant, seguirà igual o pitjor que abans. Allò que fareu serà fomentar el vici del joc. Però si deixeu que jugui fins que se'n cansi, arribarà un punt que deixarà de jugar. Cal anar alerta amb les addiccions al joc i si detecteu que hi ha un ús indegut cal que cerqueu ajuda professional.

Una de les qüestions que hem posat sobre la taula és la relació joc-gènere: si hi ha jocs per a nois i jocs per a noies, per què les noies juguen menys que els nois... Per a donar resposta a les nostres preguntes, hem decidit de fer enquestes a diferents alumnes de la classe.

Tot i que la immensa majoria d'alumnes ens han dit que no hi ha jocs per a nois i jocs per a noies, que tots són per a tothom, sí que hem observat que hi ha una certa tipologia de jocs orientada a nois i una altra per a noies. Això ens ha sobtat, perquè si diem que els videojocs són, diem-ne, unisex, després ens trobem unes diferències que ens sorprenen.

Sobre si juguen o no a videojocs, les noies ens han dit que sí que hi juguen però que la tipologia de joc és diferent: prefereixen jugar al Candy Crush, a l'Helix Jump... o directament quedar amb els amics o mirar la televisió. I és que tal com ens ha dit una alumna, «jo crec que a tothom ens agrada jugar, però cadascú perd el temps amb allò que li agrada».

